

név:..... iskola: osztály:

2023-2024

3.-4. osztály

6., utolsó forduló

Berg Judit: Vilkó Afrikában (részlet)

Mikri

[Budapest]: Cinemon, 2023

1) Mi volt Vilkó és Lile úti célja?

.....

.....

2) Mit tudtál meg a szövegből a kaméleonokról? *(Hol élnek, hogy néznek ki, mit esznek?)*

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3) Többféle (állat)szereplővel találkozhattál a történetben. Felsoroltuk a nevüket, írd mellé a vonalra, hogy milyen (állat)fajhoz tartoznak! *(Segítségül felsoroltuk!)*

nádirigó

oroszlán

lenge

kaméleon

Jimara _____

Lile _____

Száva _____

Mikri _____

Vadóc _____

Vilkó _____

Jazi _____

Nguvu _____

4) Mikrinek milyen kincsei voltak?

.....
.....

5) Hiányosak a mondatok, amiket a részletből idéztünk. Írd be a felsorolt szavakat a megfelelő helyre!

oroszlánok, ág, zöld, cserjék, megpörkölik, piros, megisszák, három

Az ágak végén _____ és _____ bogyók nőttek.

Pislog az _____.

Itt nőnek a _____ a hegyoldalon. Aztán az emberek leszüretelik,
_____, megdarálják és _____

Végül az _____ hoztak le egy takaróba bugyolálva

Elmondta azt is, hogy a Kilimandzsárót _____ nagy vulkán alkotja.

Hiányzó feladatlapok pótlása: 2024. március 5-ig
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Miután az eső elállt, és kisütött a nap, összegyűltek az állatok. A szövőmadarak követségbe küldték pár társukat, hogy bocsánatot kérjenek a lengéktől, és a szövőfára hívják őket. Vilkó és Lile nem akart haragban elválni a madaraktól, így ellátogattak hozzájuk, de nem időztek sokáig. Folytatni szerették volna útjukat a Kilimandzsáró felé, hogy megkeressék Mganga anyót. Indulás előtt a tábornoktól és a szárnysegédjeitől is búcsút vettek, elrágtak reggelire néhány friss hajtást és ízletes magot, amivel a szövőmadarak kínálták őket, majd felkerekedtek, és elindultak dél felé.

Napokon át tartott az út, míg végre megpillantották a távolban a Kilimandzsáró lélegzetelállító tömbjét. Afrika legmagasabb hegye úgy emelkedett ki a tájból, mint egy hatalmas, fehér sapkás erődítmény. Lábát erdők ölelték körül, feljebb cserjék, bokrok övezték, aztán ritkult a növényzet, és átadta a helyét az örök hó birodalmának. Minél közelebb kerültek hozzá a vándorok, annál magasabbnak és barátságtalanabbnak tűnt. Olyan nagy volt, hogy megkerülni is talán egy álló hétig tartott volna.

Vilkó és barátai még sosem jártak ilyen magas hegyen, nem tudták, milyen veszélyeket rejt, mire kell odafigyelniük. Csak anynit tudtak, hogy a vénséges vén Mganga anyót kell megtalálniuk, akinek gyógyító erejéről és bölcsességéről legendákat zengenek

az egész földrészen. Amikor először pillantották meg a távolban kirajzolódó Kilimandzsárót, Vadóc vidáman kijelentette, hogy egyetlen óra alatt felrepül a csúcsára. Ám ahogy megközelítették, a hegy egyre nagyobbak tűnt, és lassan elszállt a kis madár magabiztossága.

– Először jussunk át az erdőn! – javasolta. – Az is lehet, hogy az anyó a hegy lábánál él, és nem kell felmennünk a tetejére.

De hiába kérdezősködtek az erdőben mindenfelé, senki nem tudta őket útba igazítani.

– Emlékeztek, mit mondott Jinara, az oroszlán? – jutott Vilkó eszébe. – Az anyó közel lakik a fehér sapkához, arrafelé, ahol már nagy a hideg.

– Akkor meleg ruhákra is szükségünk lesz – kapott észbe Lile.

Gondterhelten folytatták útjukat. Az erdőn túli sávot, amelyről már szép kilátás nyílt a lent elterülő vidékre, végestelen-végig zöld bokrok népesítették be. Az ágak végén zöld és piros bogyók nőttek. Szalmakalapos emberek és kendős asszonyok dolgoztak a cserjék között, néhányan a termést vizsgálták, mások kosárba szüretelték a bogyókat.

Vadóc és Száva az emberektől távol leszállt az egyik cserje ágára pihenni. Vilkó azonnal leszakított egy érettnak látszó, piros bogyót. Vajon finom?

– Nem lesz az jó, barátocskám! – szólalt meg mellettük valaki, de bárhogy meresztette is a fiú a szemét, senkit sem látott.

– Ki az? És hol vagy? – kérdezte.

– Hát én. És itt ülök az orrod előtt! – jött a válasz.

Vilkó még erősebben nézett, aztán egyszer csak ijedten hátraugrott. Pislogott az ág!

Az illető hangosan kacagott.

– Te sem láttál még kaméleont, barátocskám!

– Fából vagy? – ámult a lengEFIÚ, de a furcsa lény újra nevetni kezdett.

– Olyan vagyok, mint egy gyík, csak sokkal menőbb. Nekem nem kell állandóan menekülnöm, mert mindig úgy nézek ki, mint a háttér, ahol ülök. Ha akarom, barna fadarabnak látszom, ha kell, levélnek tűnök, de képes vagyok kukoricának is álcázni magam.

– Mutasd meg! – kérte Lile. – Ilyen alakváltó állattal még sosem találkoztunk.

– Nem az alakom változik, hanem a színem! – nevetgÉlt a kaméleon, majd komótosan feltápáskodott, és átballagott az egyik levélre.

A vándorok ámulva nézték, ahogy fakéreghez hasonló bőre lassan zöldülni kezd, és néhány perc múlva már pontosan olyan színben pompázik, mint a levél.

– Ez elképesztő! Bárcsak én is tudnék ilyen! – ábrándozott Vadóc.

– Ebben mi, kaméleonok vagyunk a legprofibbak – jelentette ki büszkén az immár zöld állat. – Amúgy a nevem Mikri. – Látom, messziről jöttetek, különben tudnátok, hogy a kávé nem finom.

– Kávé? – ámult a négy barát.

– Az hát. Itt nőnek a cserjék a hegyoldalban. Aztán az emberek leszüretelik, megpörkölik, megdarálják és megisszák. Keserű, fekete ital lesz belőle. Szerintem egyáltalán nem finom. Én a legyeket szeretem.

– Nincs is annál jobb csemege – értett egyet Száva és Vadóc, akik a hosszú repülés után igencsak megéheztek.

– Ismered Mganga anyót? – kérdezte Vilkó reménykedve.

– Mindenki hallott már róla, de személyesen nem sokan ismerik – felelte talányosan Mikri.

– Én persze igen. Minket, kaméleonokat nagyon kedvel.

– Elárulod, hol találjuk őt? – szólt közbe Lile.

– Fent a magasban, ahol már sziklás a talaj – felelte tünődve a kaméleon. – Ott őrzi a feneketlen kutat, ott gyógyítja a betegeket. De én soha többé nem vágyom oda! Kis híján örök álomba merültem, olyan hideg van arrafelé. Lelassult a vérkeringésem, majdnem megfagytam. Végül az oroszlánok hoztak le egy takaróba bugyolálva.

– Milyen oroszlánok? Csak nem Nguvura és a családjára gondolsz? – hajolt közelebb Vilkó. – Több kölyke is van, az egyik neve Jinara.

– Ők lesznek azok – hűmmögött a kaméleon.

– És nem volt velük egy kis zöld emberke is? Olyan, mint mi vagyunk? – Vilkó már alig bírt magával az izgalomtól.

– De. Most, hogy így kérdezed, hát bizony volt.

– Miért nem mondtad rögtön? Nem látod, mennyire hasonlítunk? – fakadt ki a lengefiú, mire a kaméleon sértetten nézett rá.

– Honnan tudtam volna, hogy ti mindig zöldek vagytok? Itt ültök a zöld levelek között, a barna hajatok olyan színű, mint az ágak. Lehet, hogy az égen repülve kékké változtok!

– Nem, mi mindig ilyen zöldek vagyunk – békítette új ismerőseit Lile. – Azért, hogy észrevétlenül tudjunk szaladni a nádszálak között. De ha beszélünk egy pipacsmezőre vagy a sárga gólyahírvirágok közé, ott is zöldek maradunk. Nekünk nincs kaméleonbőrünk.

– Nos, értem – hűmmögött némiképp megenyhülve Mikri. – Akkor tényleg olyanok vagytok, mint az a másik zöld alak. Emlékszem a nevére is. Úgy hívták, hogy...

– Jazi! – vágta rá egyszerre a négy utazó.

A kaméleon újra nevetett.

– Úgy van! – bólított, aztán elgondolkozva végigmérte a gyerekek vékony nyári ruháját. – Van kabátotok? Máskülönb Mganga anyó barlangjában vacogni fogtok!

Vilkó és Lile a fejét rázta. Se kabátjuk, se sapkájuk. Nincs, ami a hidegtől védje őket.

– Tudjátok, mit? – vetette fel a kaméleon. – Nektek adom azt a takarót, amibe Mganga anyó bugyolált, és amiben az oroszlánok hazahoztak. Itt pont kellemes a hőmérséklet, nincs szükségem rá. Jó nagy, akár ketté is vágthatjátok, úgy mindkettőtöknek jut belőle.

A lengegyerekek hálásan megköszönték Mikri ajánlatát, aztán együtt elkísérték a kaméleont ahhoz a fához, amelynek odvában a kincseit tartotta. A takaró mellett néhány színes gyöngyöt, egy szép hegyi kristályt és egy különös tobozt rejtett az odú.

A takaró tarka volt, puha és nagyon meleg. Vilkó és Lile boldogan simított végig rajta. Így már biztosan nem fognak fázni. Sőt! Még a nádirigók hátára is jut majd belőle, hogy Vadóc és Száva is melegedhessen a pihenők idején.

– Na jó, most már menjetek! – küldte el őket Mikri. – Megéhezttem, és elkerülnek a legyek, amíg itt nyüzsögtök körülöttem.

– Indulás előtt mi is ebédelnénk – jelentette ki Vadóc. – Szívesen fogunk neked is pár legyet.

– Nos, nem bánom – nyújtózott elégedetten a kaméleon. – Akkor addig én beszélgetek zöld barátaimmal.

Vadóc és Száva elrepült. Amíg távol voltak, Mikri a lengegyerekeket faggatta az otthonukról és a hosszú afrikai utazásról. Aztán ő is mesélt a környékbeli állatokról, a hegyi cickányokról, a gekkókról, a napmadarokról és a keselyűkről. Elmondta azt is, hogy a Kilimandzsárót három nagy vulkán alkotja.

– Elárulok nektek egy titkot – hajolt közelebb Vilkóékhoz.
– A három vulkán közül kettő, a Mavenzi és a Sira régen kihűlt már. De a harmadik, a Kibo nem hűlt ki, csak mélyen alszik. Csendes éjszakákon sokszor hallottam már mélyről jövő mormolását. Mganga anyótól tudom, hogy ilyenkor az alvó Kibo mélyes ölében lassan áramlik a forró magma.

– Akkor lehet, hogy ki fog törni? – rémült meg Lile.

– Nem valószínű – nyugtatta Mikri. – Mganga anyó szerint sok ezer éve nem tört már ki. Talán egyszer felébred még, de azt idejében meghalljuk. Egyelőre évezredes, mély álmát alussza.

Nemsokára visszatértek a nádirigók, teli beggyel, csőrükben néhány gondosan összegyűjtött léggel, amit Mikri jóízűen elfogyasztott.

– Előételnek megteszi – mondta elégedetten. – Hanem azért még magam is fognék néhány kövér falatot!

A négy barát elbúcsúzott. Mikri áttelepedett egy másik ágra, ahol hamarosan újra bebarnult, a vándorok pedig folytatták útjukat egyre feljebb, a havas csúcsok irányába, arra, ahol a kaméleon elmondása szerint a jóságos Mganga anyó éldegél.

